LENRY St. John, Lord Bolingbroke, was one of the most eminent among the publick men of the early part of the 18.th century in England; but his endowments and character presented a series of strange inconsistencies. With great ingenuity and knowledge, as a writer, and with great industry and ambition. as a statesman, he has left among his works some things which might serve as leading lights to mankind, some to mislead, and in his example many to corrupt. As a commentator on history, his systems are founded on the purest principles of liberty. As a practical statesman, he supported and often led a party who were labouring to bring back an arbitrary despotism. His ethical works breathe the spirit of the loftiest morality. His life was one of the most shameful excess. Shrewd, profound, and convincing, in his philosophy, when treating of high political and moral truths, he was vain, superficial, and illogical, when writing on the highest philosophy of all, the truths of revelation, which he endeavoured to impuga without showing reasonable grounds of doubt, or any probable system of his own to substitute. With the proudest notions of political honour he engaged England in a most dishonourable treaty, and with the most fervid courage, sometimes shewn in difficulty, he at last basely fled his country, when, for his own reputation and that of the cause he had supported, he should have stood the consequences of an impeachment which his own publick measures had brought upon him. "In this manner" says his biographer (Mallet) "lived and died Lord Bolingbroke;

Ερρίκος Αγ. Ιωάννης, Λόρδ Βολινβρόκ, είς των επισημοτέρων πολιτικών της Αγγλίας, ήκμασε περί τας αρχάς της 18 εκατουταετηρίδος. Τα προτερήματα ύμως και ό γαρακτήρ του εσχηματίζαν σειράν παραδόξων άντιφάσεων. Συγγραφεύς εύφυέστατος καὶ πολυμαθής, πολιτικός φιλοπονά-τατος καὶ φιλοδοξότατος, άφησε μεταξύ των συγγραμμάτων του πολλά πράγματα χρησιμεύουτα ως όδηγα φωτα του άνθρωπίνου γένους, άλλα τινά παρασύροντα είς απάτην, καί κατά το παράδειγμά τε, τείνοντα πολλούς να διαφθείρουν. Θεωρούμενος μέν ώς υπομνηματιστής ιστορίας, τα συστήματά τε έρείδονται επί καθαρωτάτων βάσεων της έλευθερίας, ώς πρακτικός δέ πολιτικός υπερασπίσθη, και συχνάκις ετέθη έπι κεφαλης ένος κόμματος προσπαθούντος να ανακαλέση αυθαίρετον Δεσποτισμόν. Τὰ μὲν ήθικά του συγγράμματα πνέουσι το πνευμα ύψη λοτάτης ήθικης, ή δε ζωητου έσταθη μία σειρά έντροπαλών ύπερβολών. Αγχίνους, βαθύς, και επιχειρηματικός είς το φιλοσοφείν, όταν επραγματεύετο περί ύψηλων πολιτικῶν καὶ ήθικῶν άληθειῶν ἦτον δὲ ματαιος, ἐπιπόλαιος, καὶ άλόγιστος, όταν έγραφε περί της ύψίστης φιλοσοφίας, της άληθείας της αποκαλύψεως, την οποίαν έπροσπάθησε να πολεμήση χωρίς να προβάλη ελλόγους προφάσεις άμφιβολίας, ή πιθανόν τι σύστημα ίδιου, άξιου να αναπληρώση του τόπου εκείνης. Καίτοι μεγαλοφρονών περί της πολιτικής τιμής, ήναγκασε την Αγγλίαν να υπογράψη ατιμοτάτην συνθήκην, καί γέμων ένθέρμου ανδρίας, αποδειχθείσης είς δυσκόλους περια πτώσεις, έφυγε τέλος πάντων μικρόψυχα από την πατρίδτου ότε, δια την ίδιαν αυτου υπόληψιν και της υπ' αυτου προστατευομένης υποθέσεως, έπρεπε να απαντήση τας συνεπείας μιας κατηγορίας, την οποίαν εκίνησαν κατ αυτου τά ίδια πολιτικά του μέτρα. "Κατ' αυτον τον τρύπον, λέγει ο βιογράφος του (Μάλλετ), έζησε κι απέθανεν ο Λόρδ

ever active, never depressed, ever pursuing fortune, and as constantly disappointed by her. In whatever light we view his character, we shall find him an object rather properer for our wonder, than our imitation; more to be feared than esteemed, and gaining our admiration without our love. His ambition ever aimed at the summit of power, and nothing seemed capable of satisfying his immoderate desires, but the liberty of governing all things without a rival. With as much ambition, as great abilities, and more acquired knowledge than Cæsar, he wanted only his courage to be as successful: but the schemes his head dictated, his heart often refused to execute; and he lost the ability to perform, just when the great occasion called for all his efforts to engage."

The following extract is taken from a short but eloquent Essay published by him in the form of a "Letter to a Noble Lord" on "The Spirit of Patriotism."

"The service of our country is no chimerical, but a real duty. He who admits the proofs of any other moral duty, drawn from the constitution of human nature, or from the moral fitness and unfitness of things, must admit them in favor of this duty, or be reduced to the most absurd inconsistency. When he has once admitted the duty on these proofs, it will be no difficult matter to demonstrate to him that his obligation to the performance of it is in proportion to the means and the opportunities he has of performing it; and that nothing can discharge him from this obligation as long as he has these means and these opportunities in his power, and as long as his country con-

Βολινβρόκ πάντοτε δραστήριος και ακαματος, πάντα κυνηγών την τύχην, καὶ πάντοτε άπ αυτήν απατώμενος. Καθ΄ όποιονδήποτε τρόπου θεωρήσωμεν του χαρακτήρά του, τον ευρίσκομεν ως αντικείμενον αρμοδιώτερον θαυμασμού παρα μιμήσεως, μάλλον άξιον φόβου παρά σεβασμού, και έφελ. κύοντα τον θαυμασμόν μας άνευ της άγαπης μας. Η φιλοδοξία του πάντα απέβλεπε την πρωτίστην αξίαν, και ούδεν άλλο έφαίνετο ίκανον να ευχαριστήση τας αμέτρους έπιθυ-μίας του, είμη το έλευθερον του να κυβερνα το παν χωρίς αντίζηλον. Ισος κατά την φιλοδοξίαν και αξιότητα με τον Καίσαρα, άλλ' ανώτερος εκείνον κατά τας επικτήτους γνώσεις, έχρειαζετο μόνον την ανδρίαν εκείνου δια να κατασταθή επίσης επιτυχής αλλά τα σχέδια τα άπο την κεφαλήν ύπαγορευόμενα, ή καρδία συχνάκις άρνειτο να έκτελέση: καὶ διὰ τοῦτο αὐτός έχασε την άξιοτητα τοῦ νὰ ἐκτελη, την στιγμήν ότε η μεγάλη υπόθεσις επεκαλείτο τάς προσπαθήσεις του δια την συμπλακήν.

Το εφεξης αποσπασμα ελήφθη από ενα σύντομον αλλ' εύφραδες δοκίμιον, δημοσιευθέν παρ αύτοῦ ύπο το σχημα ε Επιστολή πρός ένα Εύγενη, περί του πνεύματος τοῦ

Πατριωτισμού.,,

"Η ἐκδούλευσις τῆς πατρίδος δὲν εἶναι φαντασιῶδες, ἀλλὰ πραγματικὸν χρέος. Καεῖνος ὅςις παραδέχεται τὰς ἀποδείξεις ἐνὸς ὁποιουδήποτε ἄλλου ἡθικοῦ χρέους, πηγάζοντος ἀπὸ τὴν κατάς ασιν τῆς ἀνθρωπίνη: φύσεως, εἴτε ἀπὸ τὴν ἡθικὴν ἰκανότητα ἡ ἀνικανότητα τῶν πραγμάτων, πρέπει ἡ νὰ παρασκότητα ἡ ἀνικανότητα τῶν πραγμάτων, πρέπει ἡ νὰ παρασκότη αὐτὰς πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ χρέους τούτου, ἡ νὰ ὑποπέση εἰς τὴν ἀτοπωτέραν ἀντίφασιν. Οταν ἄπαξ παραδεχθῆ τὸ τοιοῦτον χρέος ἐπις ηριζόμενον ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τούτων, δὲν θέλει εἶσθαι δύσκολον νὰ ἀποδειχθῆ εἰς αὐτὸν, ὅτι ἡ ὑποχρέωσίς του εἰς τὸ νὰ ἐκπληρόνη τοῦτο εἶναι κατ ἀναλογίαν τῶν μέσων καὶ περιστάσεων τῶν διδομένων πρὸς τὴν αὐτοῦ ἐκπλήρωσιν καὶ ὅτι κανὲν πρᾶγμα δὲν ἐμπορεῖ νὰ τὸν ἀποφορτίση τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, ὅταν αὐτὸς ἔχη τὰ μέσα ταῦτα καὶ τὰς περιστάσεις εἰς τὴν ἐξουσίαν του, καὶ ἡ πατρίς

tinues in the same want of his services. These obligations, then, to the public service may become obligations for life on certain persons. No doubt they may: and shall this consideration become a reason for denying or evading them? On the contrary, sure it should become a reason for acknowledging and fulfilling them, with the greatest gratitude to the Supreme Being, who has made us capable of acting so excellent a part, and with the utmost benevolence to mankind. Superior talents, and superior rank amongst our fellow creatures, whether acquired by birth, or by the course of accidents, and the success of our own industry, are noble prerogatives. Shall he, who possesses them, repine at the obligation they lay him under, of passing his whole life in the noblest occupation of which human nature is capable? To what higher station, to what greater glory, can any mortal aspire, than to be, during the whole course of his life, the support of good, the controll of bad government, and the guardian of public liberty? To be driven from hence by succefsful tyranny, by loss of health or of parts, or by the force of accidents, is to be degraded in such a manner as to deserve pity, and not to incur blame; but to degrade ourselves, to descend voluntarily, and by choice, from the highest to a lower, perhaps to the lowest rank among the sons of ADAM, to abandon the government of men for that of hounds and horses, the care of a kingdom for that of a parish, and a scene of great and generous efforts in public life for one of trifling amusements and low cares, of sloth and of idleness, what is it, my Lord? I had rather your Lordship should name it than I...

διαμένη εἰς τὴν αὐτὴν ἀνάγκην τῶν ἐκδουλεύσεών του. Αἰ ύποχρεώσεις όμως σύται εἰς τὰν δημόσιον ἐκδούλευσιν ἐμποροῦν νὰ ἀποδῶσιν ὑποχρεώσεις ἐπὶ ζωῆς εἰς ὑποκείμενα τινά: καὶ ἀναμφιδόλως ἐμποροῦν. Αλλ' ή παρατήρησις αύτη ήμπορούσε ποτὲ νὰ ἦναι λόγος πρὸς ἄρνησιν ἤ ἀποφυγὴν τούτωνς • Εξ ἐναντίας πρέπει μάλιςα νὰ ἦναι λόγος διὰ νὰ τὰς ἀναγνωρίσωμεν καὶ νὰ τὰς ἐκπληρώσωμεν μὲ τὴν μεγαλητέραν εύγνωμοσύνην πρός το Υψισον Οι, το οποΐον μᾶς κατέςησεν ίκανούς εἰς τὸ νὰ ἐκπληρόνωμεν θέσιν τοσοῦτον ἔξοχον, καὶ μὲ τὴν μεγαλητέραν εὔνοιαν πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Πνεῦμα ύπέροχον, καὶ τάξις άνωτέρα μετοξύ τῶν ὁμοίων μας, εἴτε άπο την γέννησεν δεδομένη, εξτε από την σειράν τῶν συμβεβηχότων καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς εὐφυΐας μας, εἶναι προτε ρήματα εὐγενη. Καὶ λοιπὸν, ὅςις ἔχει αὐτὰ ἤθελε τάχα παραπονεθη δια την ύποχρέωσιν, εἰς την ὁποίαν τὸν ὑποδάλλουν τοῦ νὰ περάση όλην του τὴν ζωὴν εἰς τὴν εὐγενεστέραν ἀσχολίαν, της όποίας είναι ίκανη ή άνθρώπινος φύσις; Είς ποίαν ύψηλοτέραν κατάστασιν, εἰς ποίαν μεγαλητέραν δόζαν ἐμπορεῖ νὰ ἀποβλέψη ὁ θνητὸς παρὰ ταύτην, τοῦ νὰ ἦναι δηλονότε εφ' ὄρου ζωής του τὸ ὑπος ήριγμα τῆς καλῆς Κυβερνήσεως, ό χαλινός τῆς κακῆς, καὶ ὁ φύλαξ τῆς δημοσίου ἐλευθερίας; Νὰ ἐξορισθῆ ἀπὸ εὐτυχήσασαν τυραννίαν, νὰ ἐξωσθῆ διὰ τὸν χαμὸν τῆς ὑγείας ἤ τοῦ πνεύματος, ἤ καὶ ἀπὸ τὴν βίαν των συμβεδηκότων, τοῦτο ήθελεν εἶσθαι καταδιδασμὸς ἄξιος βέβαια έλέους, όχι δὲ καὶ κατηγορίας- Αλλὰ νὰ καταβιβάζωμεν τον έαυτόν μας, νὰ καταβαίνωμεν θεληματικώς ἀπὸ τάξιν άνωτέραν εἰς κατωτέραν, ἴσως δὲ καὶ κατωτάτην, μεταξὺ τῶν υἰῶν τοῦ Αδὰμ, νὰ ἐγκαταλείπωμεν κυβέρνησιν ἀνθρώπων διὰ κυβέρνησιν σκύλων καὶ ἵππων, φροντίδα βασιλείου διὰ φροντίδα χωρίου, καὶ σκηνὴν μεγάλων καὶ γενναίων άγωνων ζωής δημοσίου διά σκηνήν όκνηρίας καὶ άεργίας, τὸ ήθελεν είσθαι τοῦτο; Εγώ ἀφίνω είς σὲ μαλλον, Κύριε, νὰ δώσης τὸ ὄνομα είς αὐτό.,,